

BRAIENS VOLFMILLERS

POPULĀRĀS KRISTIETĪBAS IZGĀŠANĀS

Luterisma mantojuma fonds

UDK 27-1
Vu513

© Luterisma mantojuma fonds, tulkojums latviešu valodā, 2022

Originally published in the U.S.A.

under the title:

Has American Christianity Failed?

Copyright © 2016 Bryan Wolfmuehler

Published by Concordia Publishing House

3558 S. Jefferson, St. Louis, Missouri 63118 – USA

www.cph.org

No angļu valodas tulkojis Egons Mudulis

Literārā redaktore un korektore Inga Lievīte

Vāka autors Arnis Grinbergs

Maketētājs Juris Uļģis

Izmantotas *Shutterstock.com* ilustrācijas

Izdevējs: Luterisma mantojuma fonds

Reģ. Nr. 50003360631

A. Deglava iela 10–1, Rīga, LV–1009, Latvija

www.lmf.lv; fonds@lmf.lv (for obtaining Latvian copies)

Latvian “Has American Christianity Failed” by Bryan Wolfmuehler

1st edition printed September 2022, 500 copies

The translation and publishing of this book has been made by the Lutheran Heritage Foundation. All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the Lutheran Heritage Foundation

Lutheran Heritage Foundation

51474 Romeo Plank Road

Macomb, Michigan 48042 USA

www.LHFmissions.org

info@LHFmissions.org

Funding for the printing of this volume was made possible by a grant from

The Roy D. and Ingaborg G. Randolph Memorial Endowment Fund.

Soli Deo Gloria!

ISBN 978-9934-544-51-4

Kerijai, kuras mīlestība ir pacietīga.
Hannai, Endrjū, Danielam un Aizekam,
kuri pazīst Dieva laipnību.

Cerības luterāņu baznīcai Aurorā, Kolorādo,
kas priecājas uz klausīt Labā gana balsi.

Šī grāmata nav mana.
Tā ir mūsējā.

SATURS

SAĪSINĀJUMI	7
IEVADS	9
1. NODAĻA Amerikas kristietībai raksturīgo pazīmju apskate	15
2. NODAĻA Dievs runā	45
3. NODAĻA Cik slikts puika tu esi?	65
4. NODAĻA Tas, kurš ir vienmēr un tikai jums	83
5. NODAĻA Tavs Vārds: taisns	103
6. NODAĻA Ejiet spēlēties ārā	133
7. NODAĻA Kā ir iespējami labie darbi?	157
8. NODAĻA Tuvākais kā dāvana un mīlestības sākums	189
9. NODAĻA Cīņa ar Dievu: kāpēc lūgšana ir ciešanas	215
10. NODAĻA Mūsu pasaules beigas	233
11. NODAĻA Evaņģēlija pārsteigti	261
PIELIKUMS	274

[Jēzus teica:]

“Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla” (Mt 11:28–30).

SAĪSINĀJUMI

Ap	Augsburgas ticības apliecības apoloģija
ATA	Augsburgas ticības apliecība
Ep	Konkordijas formulas Epitome
KF	Konkordijas formula
LK	Lielais katehisms
LW	Lutera darbu Amerikas izdevums
MK	Mazais katehisms
PD	Konkordijas formulas Pamatdeklarācija
ŠA	Šmalkaldes artikuli
Tr	Traktāts “Par pāvesta varu un primātu”
WA	Lutera darbu Veimāras izdevums

IEVADS

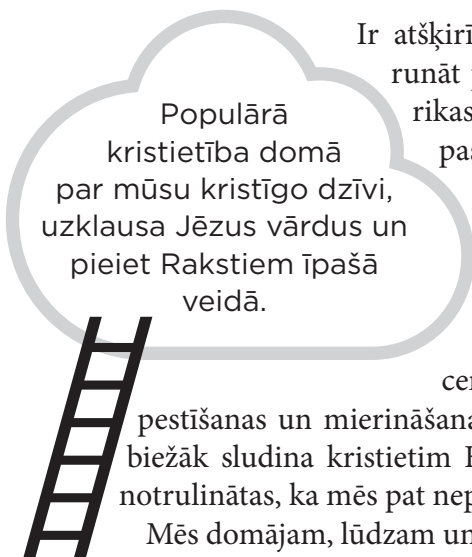
Ožas pieradums

Kad jums visapkārt ir kāda smarža, jūs beigu beigās pie tās pierodat un to vairs nejūtat. Jūs vairs nesaožat to, ko saož citi, kas ir ārpus jūsu vides. Jūsu deguns sāk ignorēt parastās ikdienas smaržas. Ožas pieradums ir cēlonis tam, kādēļ nesaožat ne savas mājas, ne sevi. Tas ir cēlonis tam, kādēļ regulāri dedzināta svece ar priežu aromātu šķietami zaudē smaržas asumu, jo tuvāk nāk Ziemassvētki. Jūsu smadzenes ir secinājušas, ka šī smarža nav drauds, un tas nozīmē, ka nav nekādas vajadzības tai pievērst īpašu uzmanību. Mūsu deguni pierod pie pazīstamām smaržām. Ar laiku mēs šo aromātu jūtam arvien mazāk un drīz vien vairs neko nesaožam.

Tas pats fenomens notiek ar mūsu dzirdi. Pilsētnieki vairs nedzird ielas skaņas – nu vismaz līdz brīdim, kad dodas pārgājienā pa mežu. Tad viņi nevar telti aizmigt, jo apkārt valda pārāk liels klusums. Tie, kas dzīvo blakus dzelzceļam, tik ļoti ir pieraduši pie tā trokšņiem, ka reti sadzird garām braucošos vilcienus.

Līdzīgi arī kristiešiem Amerikā ir izveidojies teoloģiskās ožas pieradums. Ap mums vienmēr ir teoloģiskās domas un idejas – to ir tik daudz, ka mēs tās vairs neievērojam. Mēs tās nesaožam. Mēs tās nedzirdam. Tās nogrimst otrajā plānā un kļūst par nemanāmu mūsu ikdienas vidi. Kaut arī šīs teoloģiskās idejas netiek pamanītas, tās joprojām ietekmē to, kā mēs lasām un saprotam Bībeli, kādas ir mūsu lūgšanas un dievkalpošana, un tās veido mūsu izpratni par Dievu, pasauli un mūsu vietu tajā.

Amerikas kristietībai ir smarža

Populārā kristietība domā par mūsu kristīgo dzīvi, uzklausā Jēzus vārdus un pieiet Rakstiem īpašā veidā.

Ir atšķirīgi veidi, kā pielūgt Dievu, lūgt un runāt par Dievu. Mums visapkārt ir Amerikas kristietības unikālā teoloģija, un, pašiem to pat nepamanot, mēs sākam šo teoloģiju uzņemt. Mums ir teoloģiskās ožas pieradums. Amerikas kristietības centrā ir indivīds – mana griba, mana pieredze, mans lēmums, mana sirds, mans darbs un centība – par postu Kristum un Viņa pestīšanas un mierināšanas darbam. Amerikas kristietība visbiežāk sludina kristietim Kristus vietā, un mūsu maņas ir tik notrulinātas, ka mēs pat nepamanām, ka Viņa trūkst.

Mēs domājam, lūdzam un ticam, balstoties vairākos nepārbauktos teoloģiskos pieņēmumos, un es esmu pārliecināts, ka daudzi no tiem ir nepareizi. Mēs nezinām, ka var būt citādi. Mēs nezinām, ka ir cits veids, kā lasīt Rakstus, proti, paļaujoties, ka Bībele ir ne tikai patiesa, bet arī Dieva vārds, ka ir iespējams lasīt Bībeli ar mierinošu skaidrību.

Cīņa pret teoloģiskās ožas pieradumu

Amerikas kristietībai ir daudz stipro pušu. Tā ir dedzīga. Tā bieži uztver Bībeli nopietni. Tā kvēli gaida Kunga Jēzus atgriešanos. Tā tiecas padarīt pasauli labāku. Taču galu galā Amerikas kristietība un tās mācība visai bieži neatbilst Rakstiem. Tā atšķaida Dieva baušļus un sajauc Viņa apsolījumus, kā rezultātā baznīcās valda apjukums un kristiešiem nav pilnīga mierinājuma, ko Jēzus paredzējis Saviem ļaudīm. Vidusskolā un koledžā es dziļi smēlu no Amerikas kristietības akas un septiņus gadus pavadīju tās mācības iespaidā. Es izdziņoju tās teoloģiju. Bija liela prieka laiki, bet bija arī lielu bēdu, pat izmisuma laiki. Kopumā tas bija grūts laiks un mācība bija nasta.

Mācība koncentrējās uz manu kristīgo dzīvi, nevis uz Kristu, uz manu apņemšanos, nevis uz Dieva žēlastību, uz manu izšķiršanos, nevis uz Jēzus nāvi.

Šie gadi tika pavadīti teoloģiskā tuksnesī. Evaņģēlija dzīvība un prieks izzūda, un to aizstāja mani centieni un pieredze. Šī pati mācība nāca no visām pusēm: grāmatām, radio, žurnāliem, mūzikas, draugiem, mazām grupām, pastiprinot pieņemumu, ka Bībele pamatā ir par mani. Amerikas kristietība ir kā slēgta telpa, kurā skaņa atbalsojas. Šis troksnis iznīcina spēju dzirdēt kaut ko citu. Tas ir jo īpaši bīstami, kad tas cits ir Evaņģēlijs.

Amerikas kristietības identifikācija

Ar Amerikas kristietību netiek saprasta ne kāda konkrēta konfesija vai baznīca, nedz arī kāda persona vai mācība. Šis jēdziens ir plašāks nekā Dienvidu baptisti, tā vai cita vispāratzīta konfesija vai pat amerikāņu evaņģelikālisms. Ar amerikāņu kristietību es saprotu dažas no plašajām teoloģiskajām tendencēm, kas iesniedzas Amerikas Baznīcā pāri konfesijām un tādā vai citādā veidā novērš savu uzmanību no Jēzus un Viņa mierinājuma un dzīvības vārdiem.

“Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja
Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem
bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja
bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības”
(Gal 4:4–5).

Amerikas kristietība ir teoloģisku tendenču kopums, kuras gan ir noteicošās zināmās baznīcās, bet skar visas. Četras raksturīgās Amerikas kristietības pazīmes ir atmodas kustība, piētisms, misticisms un entuziasms jeb jūsmošana.

Atmodas kustība	Māca, ka kristīga dzīve sākas ar personīgu izšķiršanos pieņemt Kristu
Piētisms	Māca, ka kristīgas dzīves galvenā iezīme ir pieaugšana labos darbos
Misticisms	Māca, ka mums ir tieša, neierobežota pieeja Dievam
Entuziasms jeb jūsmošana	Māca, ka garīgā dzīve norisinās mūsos

Dažām no šīm tendencēm ir dažāda ietekme dažādās vietās. Dažas ir labāk redzamas nekā citas. Taču kopumā šīs raksturīgās pazīmes apraksta Amerikas kristietības teoloģisko ainu. Tās veido Amerikas kristiešu sirdi un prātu.

Atmodas kustība, piētisms, misticisms un jūsmošana katrs savā veidā iedragā Evaņģēlija mierinājumu un laupa kristieša uzticēšanos Kristus žēlastības un laipnības apsolījumam. Jēzus vēlas, lai Viņa Baznīca sniegtu patiesu Evaņģēlija mierinājumu grēciniekiem. Taču šīs četras raksturīgās pazīmes novērš uzmanību no Kristus un pievērš to kristietim.

Jēzus saka: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūt-sirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācai-ties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla” (Mt 11:28–30). Amerikas kristietība izgāžas, jo tās jūgs ir grūts. Tās nasta ir smaga. Novēršot acis no Jēzus kā ticības iesācēja un piepildītāja, Amerikas kristietība aizstāj Svētā Gara darbu ar grēcinieka izvēli. Tā aizstāj Evaņģēlija mierinājumu ar šaubām par mūsu apņēmību. Tā aizstāj Dieva apsolījuma noteiktību ar mūsu jūtu šaubīgumu. Tā uzliek nastas un rada šaubas tur, kur Tas Kungs mums dotu brīvību un ticību.

Jēzus mums piedāvā patīkamu un vieglu alternatīvu. Tas ir grēku piedošanas jūgs. Tā ir Viņa žēlsirdības un laipnības nasta. Tas ir Viņa

smaida mierinājums un Viņa apsollījumu prieks. Tā ir Viņa žēlastības un patiesības pilnā balss, kas mūs aicina Rakstos. Kad cenšamies sa-
klausīt šo balsi Rakstos, mēs to dzirdam un priecājamies.

Šīs grāmatas nolūks ir izraut mūs no mūsu teoloģiskā ožas pie-
raduma, atmodināt mūsu teoloģisko apziņu. Mēs ceļam trauksmi
par šo Amerikas kristietības maldu mācību un bīstamo praksi. Mēs
atpazīstam mūsu teoloģisko pieņēmumu kaitīgo smaku un piedā-
vājam brīnišķīgu alternatīvu. Dieva bauslības ožamais spirts izrauj
mūs no mūsu pašapmierinātās bezatbildības un lepnuma. Evaņģēlija
saldā smarža nodod mūs Kristus mierinājumam, priekam, mieram
un drošai cerībai. Tā ir “Kristus saldā smarža”, kurš ir mūsu dzīvība
un pestīšana (2Kor 2:15).

1. NODAĻA

AMERIKAS KRISTIETĪBAI RAKSTURĪGO PAZĪMJU APSKATE

Atmodas kustība, piētisms, misticisms un jūsmošana ir četras upes, kas apūdeņo Amerikas kristietības kļūdas. Mēs pēc kārtas aplūkosim katru no šīm idejām. Kad tās iepazīsiet, jūs tās redzēsiet visur – ietekmējam baznīcas, skolotājus, pat jūsu domāšanu.

Tas sākas ar mani: atmodas kustība

Tipisks dievkalpojums tipiskā Amerikas kristiešu baznīcā tiek veidots tā, lai pakāpeniski nonāktu līdz kulminācijai. Ir dažas rūpīgi atlasītas dziesmas, viens vai divi priekšnesumi, paziņojumi, sprediķis vai Bībeles mācība. Tas viss ir domāts, lai mudinātu dalībniekus nekavēties pieņemt lēmumu vai izšķirties par Kristu – pēdējam aicinājumam rīkoties, izlemt, darīt vai lūgt. Katras Gideonu biedrības Bībeles aizmugurē ir lappuse, kas jūs iepazīstinās ar Vēstules romiešiem ceļu, izskaidrojot jūsu grēku, stāstot par Jēzus nāvi un pēc tam aicinot jūs teikt lūgšanu, kurā nododat savu dzīvi Viņam. Gandrīz katra kristīga koncerta vai kristīga pasākuma beigās ir šis aicinājums nodot sevi Kristum.

“Arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos ..” (Ef 2:1).

Atceros, kā apmeklēju kādu kristīgu sporta nometni, kuras vadītājs bija gatavs noskūt savu galvu nedēļas beigās, ja noteikts skaits cilvēku izšķirsies par Kristu.

Esmu apmeklējis daudzus koncertus, mītiņus un sanāksmes, kuri beidzās ar aicinājumu visiem noliekt galvu, aizvērt acis un sekot līdzī vadītājam, kurš mūs vadīja grēcinieka lūgšanā. Ja jutām, ka Svētais Gars aizkustina mūsu sirdi, bija jāpaceļ roka vai, iespējams, jāiznāk priekšā. Un pēc tam, kad pieņemām Jēzu mūsu sirdīs, mums bija jārunā ar apmācītu baznīcas darbinieku. Vairākas reizes es pieņēmu Kristu savā sirdī un vairākas reizes aicināju cilvēkus darīt to pašu.

Es saskāros ar to pašu teoloģiju koledžā kā kristīgās organizācijas “Campus Crusade for Christ”¹ loceklis. Viņi izplata nelielu bukletu “Vai esat dzirdējuši par četriem garīgajiem likumiem?” milzīgai auditorijai. “Campus Crusade for Christ” dibinātāja Bila Braita 1965. gadā sarakstītie četri garīgie likumi, iespējams, ir skaidrākais Amerikas kristietības atgriešanās teoloģijas rezumējums:

1. likums	Dievs jūs mīl un piedāvā brīnišķīgu plānu jūsu dzīvei.
2. likums	Cilvēks ir grēcīgs un šķirts no Dieva. Tādēļ viņš nevar zināt un piedzīvot Dieva mīlestību un viņa dzīvei domāto plānu.
3. likums	Jēzus Kristus ir vienīgais Dieva risinājums cilvēka grēkam. Caur Viņu jūs varat zināt un piedzīvot Dieva mīlestību un jūsu dzīvei domāto plānu.
4. likums	Mums personīgi ir jāpieņem Jēzus Kristus kā Pestītājs un Kungs. Tad mēs varam zināt un piedzīvot Dieva mīlestību un mūsu dzīvei domāto plānu.

¹ Kristīgā organizācija universitāšu studentu evaņģelizācijai (tulk. piez.).

“Mēs pieņemam Kristu caur personīgu ielūgumu. [Kristus saka:] “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa ..” (Atkl 3:20).

Kristus pieņemšana ietver pievēršanos Dievam, novēršoties no sevis, (atgriešanās) un uzticēšanos tam, ka Kristus ienāk mūsu dzīvē, lai piedotu mūsu grēkus un mēs kļūtu Viņam tikami. Nepietiek tikai ar prātu piekrist tam, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls un ka Viņš mira pie krusta par mūsu grēkiem. Tāpat nepietiek tikai ar emocionālu pieredzi.”²

B. Braitam pestīšana ir tikai iespēja. Kaut kas vēl ir jāizdara. Amerikas kristietis tiek mudināts pieņemt Kristu ticībā ar gribas lēmumu. Tās galvenokārt ir attiecības, kas sāksies, kad grēcinieks pieņems Jēzu individuālu, personisku centienu rezultātā. Mums tiek mācīts, ka ticība ir gribas lēmums.

Šis izšķiršanās brīdis ir pats galvenais Amerikas kristietībā. Pirms šī gribas lēmuma jūs neesat kristietis, un pēc šī gribas lēmuma jūs esat kristietis. Tas paskaidro, kāpēc izšķiršanās brīdis ir gandrīz katra Amerikas kristietības pasākuma un sarunas noslēgums un mērķis. Tas ir Amerikas kristieša pamats un kristīgas dzīves sākums.

Katrā Gideonu biedrības Bībelē ir vieta, kur pierakstīt jūsu izšķiršanos par Kristu, dienu, kad nodevāt Viņam savu sirdi. “Kad jūs pieņēmt Kristu?” ir izplatīts jautājums. Šo personiskās izšķiršanās brīdi Amerikas kristietība saprot kā piedzimšanu no jauna. Jūsu liecība pamatā ir stāsts par jūsu izšķiršanās brīdi, ietverot visus pretīgos grēkus, kas bija pirms tam, un labo darbu pārpilnību, kas bija pēc tam. Ir teju neiespējami pārvērtēt, cik svarīga loma ir šim izšķiršanās brīdim Amerikas kristietības domāšanā.

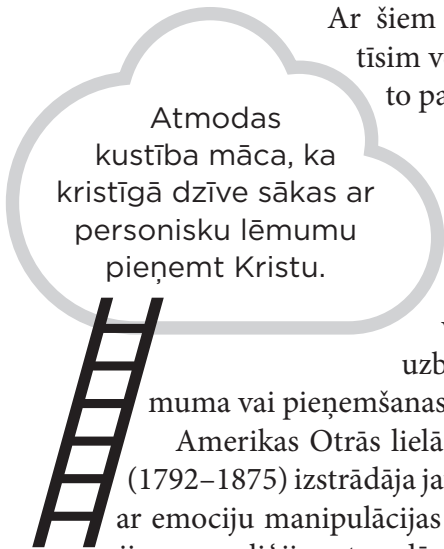
Mana sieva pilnīgi skaidri atceras kādu savu sarunu ar draugiem. Mēs studējām luterisko mācību par to, ka vienīgi Dievs mūs glābj. Viņas draugs jautāja: “Ja tu nezini, kad izšķīries par Kristu, kā tu zini, ka esi kristiete?” Amerikas kristietībā dzīve un ticība ir celtas uz jūsu izšķiršanās pamata. Mierinājums un pārliecība parādās brīdī, kad jūsu ticība izpaužas kā gribas lēmums, lai pieņemtu Kristu.

2 Bright, B. *Have You Heard of the Four Spiritual Laws?* 1965–2016. The Bright Media Foundation and Campus Crusade for Christ, Inc.

Kad biju kļuvis par luterāņu mācītāju, kāds Dienvidu baptistu draugs atnāca pie manis un teica: “Man patīk tavi sprediķi, bet kad tu sāksi sludināt Evaņģēliju?” Es apstulbu. Ikviens sprediķis bija Evaņģēlija sprediķis: sprediķis par Jēzu, par Viņa nāvi mūsu labad, par grēku piedošanas apsolījumu. Es biju sludinājis Evaņģēliju. Viņa jautājums gan bija: “Kad tu sāksi mudināt uz izšķiršanos par Kristu? Kad tu sāksi aicināt cilvēkus veltīt sevi Kristum?”

Lielākajā daļā Amerikas kristietības lēmums pieņemt Kristu tiek uzskatīts par pašu Evaņģēliju – lēmuma brīdis ir pestīšanas brīdis. Lēmums ir galvenais. Mūsu griba aktivizē Dieva žēlastību. Tas viss sākas ar mani.

Ar šiem jautājumiem saistīto teoloģiju apskatīsim vēlāk. Šobrīd pietiks ar to, ka nosauksim to par atmodas kustību.

Atmodas kustība māca, ka kristīgā dzīve sākas ar personisku lēmumu pieņemt Kristu.

Atmodas kustība pieņem, ka cilvēka gribai ir zināma garīga brīvība un ka šai gribai var palīdzēt ceļā uz lēmuma pieņemšanu. Tādējādi atmodas sludinātāji cenšas aizraut, aizkustināt un vērsties pie gribas. Atmodas kustība ir uzbūvēta uz mūsu izšķiršanās, gribas lēmuma vai pieņemšanas pamata.

Amerikas Otrās lielās atmodas kustības tēvs Čārlzs Finnejs (1792–1875) izstrādāja jaunus pasākumus, kas apvienoja Rakstus ar emociju manipulācijas tehnikām. Viņa galvenajā darbā “Lekcijas par reliģijas atmodām” (“Lectures on Revivals of Religion”) apgalvots, ka atgriešanās procesā ir iesaistīta mūsu griba – ne tikai atgrieztā cilvēka, bet arī sludinātāja un evaņģēlista griba. Finnejs ir t. s. nožēlnieka sola – aicinājuma izšķirties par Kristu priekšteča – izgudrotājs un teltīs noturētu atmodas dievkalpojumu izveidotājs. Finneja mantojums ir tas, ka baznīcas visā Amerikā pastāvīgi lūdz pēc atmodas, lūkojas pēc atmodas un mēģina izraisīt atmodu.

Finneja ietekme ir redzama viscaur Amerikas kristietībā – no katras Gideona biedrības Bībeles aizmugurējās lapas līdz aicinājumam pieņemt Kristu, ko Džoels Ostins izsaka katras programmas

beigās, no Billija Grēma misijām (“Crusades”) līdz četriem garīgajiem likumiem. Finnejs ir atstājis ietekmi teju uz ikvienu Amerikas kristiešu dievkalpojuma kārtību, ikvienu pasākumu, ikvienu grāmatu un teju uz ikviena Amerikas kristieša sirdsapziņu.

Pirmā Amerikas kristietības raksturīgā pazīme ir atmodas kustība. Izšķiršanās pieņemt Kristu ir visa beigas un sākums. Jēzus padarīja pestīšanu iespējamu, bet patiesībā tas viss sākas ar mani. Atmodas kustība neredz Rakstu kopējo ainu: mūsu žēlīgais Dievs un Pestītājs nāk mums pakal, satver mūs, dod mums grēknožēlas un ticības dāvanu un aicina būt par Viņa mīļajiem draugiem. Mūsu pestīšana ir Viņa darbs jau no paša sākuma, un mēs esam Viņa žēlsirdības labuma gēdji.

Es kļūstu labāks: piētisms

Ja tas sākas ar mani, kurš gan būtu pārsteigts, ja tas arī turpinātos ar mani?

Es rakstiju dienasgrāmatu par savu attīstību Amerikas kristietībā. Tā ir depresīva. Tā ir skumju, neveiksmīgu mēģinājumu dzīvot svētu dzīvi hronika. Tur ir atgriešanās no grēkiem, bet lappusi pēc lappuses pilna apņemšanas. “Es kļūšu labāks.” “Es centīšos vairāk.” “Es panāksu izmaiņas.”

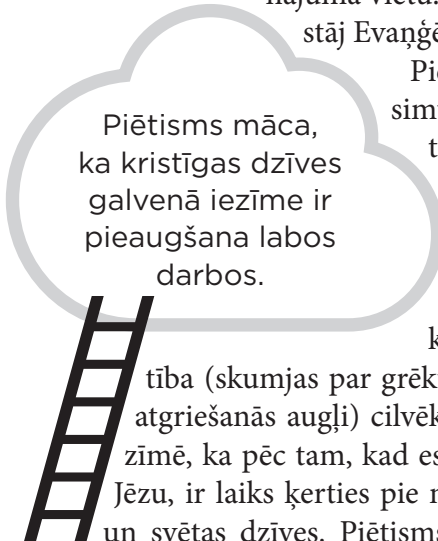
Apņemšanās turēt Dieva bauslību, protams, ir dievbijīgs sentiments, bet manas dienasgrāmatas lappusēs (un manā sirdī) šī apņemšanās aizēnoja visu citu. Jo īpaši tā aizēnoja Jēzu. Manas dzīves jēga un mērķis ikdienā bija turēt Dieva bauslību un vēl nedaudz vairāk – darīt Dievu laimīgu ar manu paklausību. Katra diena sākās ar apņemšanos uzbrukt grēkam un to uzvarēt. Katra diena beidzās ar sakāvi, dažkārt izmisumu. Es biju zaudētājs cīņā par to, lai kļūtu svēts. Kā darbinieks, kuram ir valdonīgs priekšnieks, es pieņēmu, ka Tas Kungs mani katru dienu izvērtē, un lielākoties vērtējumi bija slikti. Vairumā dienu es biju pārliecināts, ka Dievs, mani uzlūkojot, sarauc pieri.

“Vai jūs esat tik neprātīgi? Garā iesākuši, jūs tagad miesā gribat pabeigt?” (Gal 3:3).

Tāda ir dzīve Dieva bauslības skrejceļiņā. Es domāju, ka Evaņģēlijs mani par kristieti padarīja, savukārt bauslība – saglabāja. Mans lēmums mani par kristieti padarīja, un mana apņēmība – saglabāja. Bauslība ieņēma centrālo vietu manā sirdsapziņā.

Vienīgais veids, kā ar bauslību tikt pie drošības, ir caur paklausību. Kad Mozus ieņem Jēzus vietu, paklausība ieņem piedošanas vietu, dedzīga apņēmība – cerības vietu, savukārt izmisums – mierinājuma vietu. Tik tiešām, bauslība un tās pavēles aizstāj Evaņģēliju un tā apsolījumus. Tas ir piētisms.

Piētisms aizsākās septiņpadsmitajā gadsimtā vācu luteriskajā baznīcā, un tā ietekme strauji izplatījās visos virzienos. Tagad tas ir tik visuresošs, ka mums ir grūti to pamanīt.

Piētisms māca, ka kristīgas dzīves galvenā iezīme ir pieaugšana labos darbos.

Piētisms ir teoloģiska virzība uz to, lai darbi ieņemtu centrālo vietu kristieša dzīvē. Piētismā pestīšanas kārtība (skumjas par grēku, ticība Dieva apsolījumam un garīgie atgriešanās augļi) cilvēka dzīvē izpaužas hronoloģiski. Tas nozīmē, ka pēc tam, kad esmu atgriezies no grēkiem un pieņēmis Jēzu, ir laiks ķerties pie nopietnas lietas – bauslības ievērošanas un svētas dzīves. Piētisms pieaugšanu labos darbos padara par kristīgas dzīves galveno mērķi, kā rezultātā mierinājums tiek nobīdīts malā. Jēzus saka: “Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds” (Mt 6:21). Tā ir patiesa diagnoze mūsu teoloģijai. Ja mūsu manta ir mūsu darbi, mūsu paklausība vai Dieva bauslības ievērošana, tad mūsu sirds, mūsu mierinājums un mūsu drošība būs atrodami mūsu darbos.

Dažas konfesijas noved piētismu līdz galējībai un māca, ka bezgrēcīga pilnība ir sasniedzama šajā dzīvē. Šī mācība atšķīra metodistus no anglikāņiem un pēc tam nācāriešus no metodistiem. Tās ir t. s. svētuma organizācijas. Vairums harizmātu un pentakostāļu

skolotāju ievēro šo mācību. Amerikas kristietība parasti neiet tik tālu un nemāca šo bezgrēcīgas pilnības doktrīnu, tomēr praksē tā pastāv. Tiek mācīts, ka kristīga dzīve galvenokārt ir paklausības un darbu dzīve.

Piētismā Evaņģēlijs no centra tiek nobīdīts malā. Labākajā gadījumā piētisms padara Evaņģēliju par mūsu darbu motivāciju. Sliktākajā – Evaņģēlijs tiek saprasts kā prasība, lai kļūstam labāki.

“Jēzus mira par jums. Ko jūs darīsiet Viņa labā?”

Vai esat dzirdējuši šo sprediķi? Man ir grūti atrast vēl šausmiņošanu, briesmīgāku, ļaunāku un pretīgāku Dieva žēlastības sagrozījumu. Krusts tiek padarīts par kukuli, Dieva žēlastība – par piespiešanu. Tiek ieviesti nosacījumi. Dievs izdara jums pakalpojumu, tagad jūs to pašu izdariet Viņam. Jēzus ciešanas kļūst par parādu, ko mēs atmaksājam! Kungs, palidzi mums izvairīties no šāda apjukuma! Kungs, izglāb mūs no augstprātības, kas iedomājas, ka nopelna Dieva žēlastību, pat ja tas notiek pēc mūsu atgriešanās! Kungs, izglāb mūs no tādas sludināšanas tirānijas, kas nozog Dieva žēlastību, tiklīdz mēs esam to baudījuši, kas pataisa mūs par Dieva parādniekiem, kas dara mūs par vergiem, nevis mūsu Debesu Tēva bērniem! Taču tieši tāds ir smagais piētisma jūgs. Žēlastība ir domāta neticīgajiem. Bauslība ir domāta kristiešiem. Piētismā “Ko jūs darāt Dieva labā?” aizstāj sludināšanu par to, ko Dievs ir darījis mūsu labā Kristū.

Pāvils raksta galatiešiem: “Vai jūs esat tik neprātīgi? Garā iesākuši, jūs tagad miesā gribat pabeigt?” (Gal 3:3). Piētisms tieši to arī dara. Ticībā (vai ar manu izšķiršanos pieņemt Kristu) sāktais darbs tiek darīts pilnīgs paklausībā.

Darbi kā pats galvenais jeb piētisma taka beidzas kādā no divām nepatīkamām vietām. Ja es nosaku, ko Dievs par mani domā, pamatojoties uz manu paklausību, tad Dievs vai nu ir lepns par mani tādēļ, ka esmu labs, vai arī vīlies mana grēka dēļ. Piētisms beidzas vai nu ar lepības grēku, vai arī izmisuma grēku.

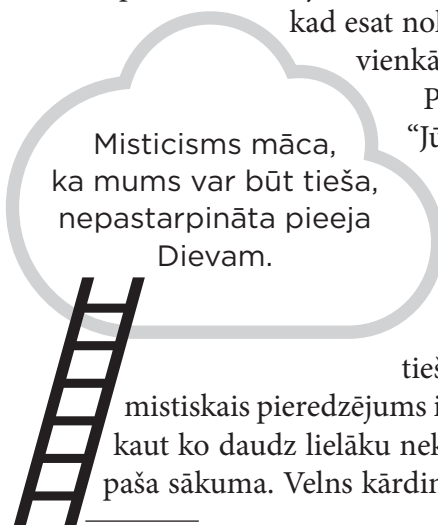
Otra Amerikas kristietības raksturīgā pazīme ir piētisms, liekot uzsvaru uz mūsu izaugsmi labos darbos. Mums var likties ironiski, ka tiekšanās pēc labiem darbiem beidzas ar grēku, bet Dievs bauslību tā ir iecerējis. “Jo bauslība dod – grēka atziņu” (Rm 3:20).

Kad mēģinām panākt mierinājumu, drošību un pārlicību caur mūsu darbiem, mēs cenšamies paši sagrābstīt to, ko vienīgi Kristus var dot. Piētisms nemāca Rakstu mierinājumu, ka Svētais Gars uztur mani ticībā caur Dieva vārdu un ka mana mīlestības pilnā dzīve ir Dieva dāvana.

Pieskaršanās Dievam: misticisms

Es atceros laiku, pirms kļuvi par luterāni. Apmeklējis liturģisku dievkalpojumu pirmoreiz kopš bērnības, es izgāju pa baznīcas durvīm, sakot: “Es te kaut kā nemaz nejutu Svēto Garu.” Raksti tika lasīti, Evaņģēlijs tika sludināts, ticība tika apliecināta ticības apliecībā un dziesmās, bet es joprojām nebiju aizkustināts. Es biju piedalījies Amerikas kristiešu dievkalpojumos, un man bija mācīts just Garu kā vēju pūšam caur manu sirdi, kā sajūtu, ka kaut kas notiek garīgajā pasaulē ap mani. Un luterāņu liturģijā es to pavisam noteikti nejutu.

Pirms dažiem gadiem es intervēju ievērojamu mūsdienu dievkalpošanas mūzikas pārstāvi Krisu Tomlinu. Viņš teica, ka dievkalpošanas vadītāja loma ir pievest cilvēkus Dievam. “Kā jūs zināt, kad esat nokļuvuši Dieva klātienē?” es vaicāju. “Jūs vienkārši to zināt.”³

Misticisms māca, ka mums var būt tieša, nepastarpināta pieeja Dievam.

Pareizāk un precīzāk to pateikt nevar. “Jūs vienkārši to zināt.” Kāda jūsu iekšējās pasaules slepenā daļa dara jums zināmu, ka esat tuvu Dievam.

Tas ir misticisms.

Misticisms ir reliģiska prakse, kas liek cilvēkiem virzīties uz iekšēju un tiešu Dieva klātienes piedzīvošanu. Šis mistiskais pieredzējums ir tieša apzināšanās, ka esam kontaktā ar kaut ko daudz lielāku nekā mēs paši. Misticisms ir bijis jau kopš paša sākuma. Velns kārdināja Ādamu un Ievu ar misticismu: “Jūs

³ Mācītāja B. Volfmüllera “Intervija ar Dieva slavēšanas un pielūgsmes dziesmu autoru Krisu Tomlinu”. *Table Talk Radio*, 23.07.2008. www.tabletalkradio.org/content/node/23. © Rev. Bryan Wolfmüller.

būsiet kā Dievs.” Ar to pašu bīstamo mācību viņš turpina kārdināt pasauli.

Misticisms tāpat kā parazīts nepastāv pats par sevi, bet gan līdz ar gandrīz katru teoloģiju un pasaules uzskatu. Ir jūdaisma un islāma misticisms, kā arī kristīgais misticisms. Misticisms ir raksturīga pamatiezīme austrumu reliģijās un filozofijās. Ir pat pasaulīgais misticisms pie cilvēkiem, kas grib būt garīgi, nevis reliģiozi.

Misticisms pieņem, ka cilvēka dvēsele spēj nonākt tiešā kontaktā ar dievību. Misticisma mērķis ir šis noslēpumainais, tiešais kontakts – pieskarties Dievam. Pagānismā misticisms runā par dievišķu dzirksti katrā cilvēkā. Individīdi ir no dievišķās dabas uguns izmestas dzirksteles, kuras tajā atgriežas.

Kristietībā misticisms uzsver Kristu mūsos, kristieša vienotību ar Svēto Garu un jo īpaši tiešu kontaktu ar Dievu. Šis tiešais kontakts izpaužas dažādi. Dažkārt tā ir tieša komunikācija, kāds vārds no Dieva. Citkārt Dievs vada vai dod iedvesmu. Vairumā gadījumu tas ir iespaids, ka Dievs ir klātesošs cilvēkā. Mūsu dvēsele ir it kā noregulēta, lai varētu just dievišķo klātbūtni. Dievs pieskaras mums, vai mēs pieskaramies Dievam.

Šis iespaids, iekšējas un nepastarpinātas Dieva klātienes piedzīvošana, ir Amerikas kristietības dievkalpošanas mērķis. Kādā pētījumā par mūsdienu Dieva slavēšanas un pielūgšanas dziesmām tika uzrādītas visas misticismam raksturīgās dievkalpošanas iezīmes. “Redzēt Dievu,” “pieskarties Dievam”, “sajust Dievu”, “būt pārņemtam”, “būt apburtam”, “būt aizrautam” un “pazīt Dievu” ir kā slepenas, bet tiešas norādes uz to, kam jānotiek – mēs tiekam mācīti sajust Dieva klātbūtni.

Tādēļ pēc liturģiskā dievkalpojuma es biju nepatīkami pārsteigts. Tur nebija nekā pacilājoša, nekādas manipulācijas, nekādu mēģinājumu izraisīt ekstātisku pieredzējumu, nekādas maigas, lēnas mūzikas, kamēr sludinātājs izsaka sirsnīgu aicinājumu. Mistiķim baznīcas vēsturiskā liturģija šķiet neticami sausa un bez jebkāda garīguma. Tas ir tāpēc, ka liturģiju interesē ārēja un objektīva realitāte. Savukārt mistiķis ir pārņemts ar iekšēju un subjektīvu pieredzi.

Misticismam ir kāda tumša, bezcerības un izmisuma pārņemta puse.

Ja jūs dzīvojat, ļaujoties uz pieredzi, jūs mirsiet, ļaujoties uz pieredzi. Uzticēšanās kādai slepenai jūsu iekšējai pasaulei, kas saka, ka Dievs ir tuvu, nozīmē arī uzticēšanos šai jūsu slepenajai, iekšējai pasaulei, kas saka, ka Dievs ir tālu prom. Ir brīži, kad dievkalpošana neaizkustina, kad Gars netiek sajūsts. Ir brīži, kad nejūtaties aizrauti, un tas biedē. “Es piedzīvoju sausuma laiku.” “Es esmu tuksnesī.” “Es esmu pazaudējis savu aizrautību.” “Es jutos tālu no Dieva.” “Es esmu nokāpis no kalna virsotnes un tagad esmu ielejā.” Augstākie punkti ir ļoti augsti, bet zemākie biedējoši zemi.

Mistiskās pieredzes zaudēšana, mistiskās akas izžūšana liek dievlūdžiem izmisīgi cīnīties, lai atgūtu zaudēto sajūtu. Šī dzirkstele, kvēle, degsme un aizrautība tiek atdzīvinātas ar Dievu slavinošu dziesmu uzbudinājumu, klusumā pavadītu laiku un apņemšanos kalpot Dievam. Dažkārt aizrautība atgriežas, dažkārt ne. Mistiskais avots izžūst.

Tas ir bezcerības laiks. Misticisms piedāvā drošību un mierinājumu caur pieredzi, un, ja pieredzes nav, tad nav arī mierinājuma. Misticisms man māca, ka Dievs ir šeit un Viņš mani mīl caur manām sajūtām. Kad sajūtu vairs nav, man atliek secināt, ka Dieva šeit nav vai ka Viņš mani nemīl.

Piētisms meklē mierinājumu, pieaugot labos darbos, savukārt misticisms meklē mierinājumu, iekšēji pieredzot tiešu Dieva piešķirieni. Abi meklē mierinājumu nepareizajā vietā. Abi sagaida no Dieva to, ko Viņš nekad nav solījis.

Misticisms ir Amerikas kristietības trešā teoloģiskā iezīme – virzība uz iekšēju un tiešu Dieva klātbūtnes, mūsu sirds paļāvības pieredzējumu. Tas prasa man, lai lieku savu cerību un ticību uz saviem iekšējiem pieredzējumiem, nevis Tā Kunga apsoliņumiem. Dievs nav apsolijs grēku piedošanas sajūtu. Viņš apsola piedošanu, jūtam mēs to vai ne. Dievs nav apsolijs, ka piedzīvosim Viņa klātbūtni. Viņš apsola, ka nekad mūs nepametīs un neaizmirsīs. Tas Kungs sniedz mums Savu mierinājumu Evaņģēlija apsoliņumā, kas ir patiens pat tad, ja mēs to nejūtam. Misticisms uzskrien uz sēkļa, atduroties

pret Rakstu cieto klinti. Jānis raksta: “.. ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds ..” (1Jņ 3:20).

Darbība notiek iekšienē: jūsmošana

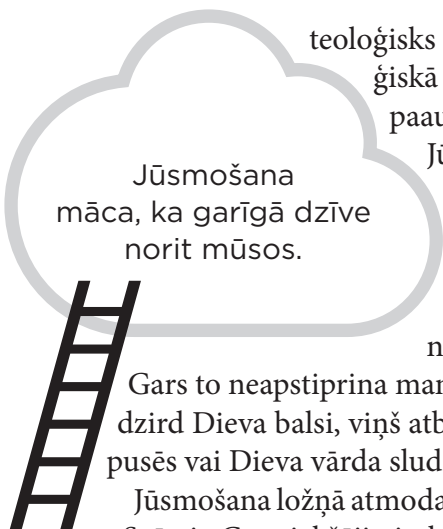
Kur notiek garīga darbība? Kur Dievs darbojas? Visi kristieši gan atzīs Dieva darbu radīšanā (galu galā Dievs radīja Visumu un turpina to saturēt kopā), bet Amerikas kristietībā Dieva žēligā un pestījošā darbība norit mūsos. Visa garīgā darbība notiek mūsu sirdī.

“Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni,
kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības
piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies
katram mācības vējam. Bet patiesi būdami
mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir
mūsu galva, proti, Kristus” (Ef 4:14–15).

Amerikas kristietība māca, ka Dievs runā manā sirdī. Tas Kungs dod dāvanas manā sirdī. Sirdī es izšķiros par Kristu. Mana sirds ir garīgas enerģijas uzlādēta, lai motivētu labiem darbiem. Sirdī es zinu, ka Dievs ir tuvu. Mana sirds tiek aizkustināta, izmainīta, piepildīta, pārliecināta, tā padodas un tiek nodota Dievam. Saskaņā ar Amerikas kristietību Dievs darbojas iekšienē.

Mācot, ka Dieva darbība noris manī, Amerikas kristietībai ir grūti atrast kādu žēlīgu darbu ārpus manis. Amerikas kristietība pieņem, ka viss, kas ir ārpus sirds, jo īpaši viss, kas ir fizisks, ir mūsu darīts darbs. Tā pieņem, ka visam fiziskajam nav nekāda sakara ar pestīšanu. Ja tas ir ārpus mums, tad tam jābūt darbam. Ja tas ir mūsos, tad tā, iespējams, ir žēlastība. Ja kaut kas ir ārpus manis, tad tam nevar būt nekādas saistības ar manu pestīšanu. Tā ir jūsmošana.

Mēs parasti lietojam vārdu “entuziasms”, kad patiešām esam sajūsmā par kaut ko. “Tas puisis ir liels amerikāņu futbola kluba “Broncos” entuziasts.” Taču “entuziasms” jeb “jūsmošana” ir arī

teoloģisks termins, turklāt ļoti noderīgs. Teoloģiskā jūsmošana ir Dieva iekšējās liecības paaugstināšana pār ārējo Rakstu liecību. Jūsmotāji uzskata, ka visa darbība norit cilvēka iekšienē.

Jūsmotājs var lasīt Rakstus un ticēt, ka tie ir patiesi. Taču Bībele ir grāmata, fiziska lieta, tādēļ jūsmotāja acis tai nevar būt nekāda garīga labuma, ja vien Gars to neapstiprina manā sirdī. Ja jautāsi jūsmotājam, kā viņš dzird Dieva balsi, viņš atbildēs, ka savā sirdī – ne jau Bībeles lappusēs vai Dieva vārda sludināšanā.

Jūsmošana ložņā atmodas kustības, piētisma un misticisma fonā. Svētais Gars iekšēji aizskar mūsu sirdis un tādējādi dara mums zināmu, ka mums jāiznāk draudzes priekšā un jāpieņem Kristus (atmodas kustība). Dieva balss mūsos dod norādes mūsu ikdienas dzīvē (piētisms). Mēs jūtam Dieva klātbūtni sirdī, kas dara mums zināmu, ka mēs Viņu pielūdzam (misticisms). Visa žēlīgā Dieva darbība ir iegrozīta mūsu sirdī.

Ir skaidrs, ka Dievs darbojas mūsu sirdī. Tā nav problēma. Taču jūsmotāji noliedz, ka Dievs darbojas arī ārpus mūsu sirds. Viņi noliedz Dieva ārējo darbu, sevišķi Viņa vārdā apsolīto darbu.

Te jums būs piemērs. Es atceros, ka studēju Rakstu mācību par Kristību. (Mēs apskatīsim šo tēmu sīkāk nodaļā “Ejiet spēlēt ārā”.) Atkal un atkal Raksti sasaista Kristību ar Tā Kunga žēlsirdību un žēlastību, piedošanas un dzīvības apsolījumu Kristū. “Bet Kristība ir lieta,” es nodomāju. “Tur ir ūdens, un kāds cilvēks tur stāv un runā, tāpat tam ir jābūt darbam. Tā nevar glābt.” Sv. Pēteris teica, ka Kristība “jūs glāb” (1Pēt 3:21). Es teicu: “Kristība ir fiziska lieta, tā nav manā sirdī, tādēļ tā nevar mani glābt.” Tā jūsmošana izpaužas praksē. Tā ir teoloģiskā loģika, kas noraida Kristības un Tā Kunga Vakarēdiena pestījošo darbību. Tā padara Amerikas kristietību tik individuālistisku. Jūsmošana šūpo briesmīgās šūpoles starp lepnumu un izmisumu, kas ir raksturīgi vairumam Amerikas kristiešu.

Jūsmošana meklē Dievu, Viņa vārdu, norādes, drošību, patiesību, mierinājumu, pārliecību un Garu cilvēka iekšienē. Viss ir manā sirdī. Tā ir beidzamā, ceturtā, Amerikas kristietības iezīme. Jūsmošana neredz, ka Tā Kunga žēlīgais darbs galvenokārt norisinās ārpusē. Jūsmošana grauj Tā Kunga apsoliņumus un atņem Rakstiem to spēku un mierinājumu. Jūsmošana novērš mūsu acis no Kristus un pievērš tās mūsu pašu sirdij. Tomēr Kristus piedzīvoja nāvi nevis mūsu sirdī, bet pamestā uzkalnā ārpus Jeruzālemes. Raksti vērš mūsu acis uz Kristu, mūsu “ticības iesācēju un piepildītāju” (Ebr 12:2). Viņa objektīvais apsoliņums par mūsu grēku piedošanu ir patiesi vēl ilgi, pirms mēs tam ticam. Nevis mūsu sirds apstiprina Tā Kunga vārda patiesumu, bet Tā Kunga vārda patiesība mierina mūsu sirdi.

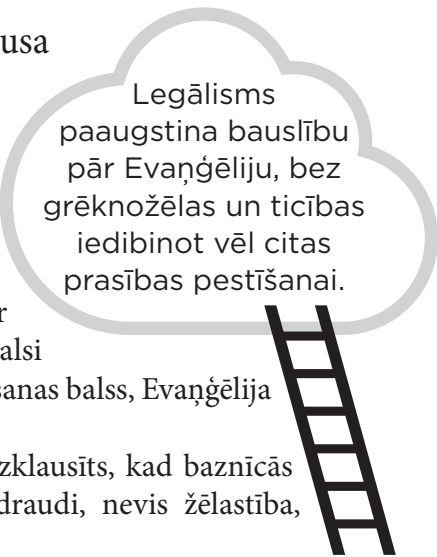
Lepnuma un izmisuma svārsts

Atmodas kustība, piētisms, misticisms un jūsmošana novērš mūsu uzmanību no Jēzus un pievērš to mums pašiem. Tie visi ir dažādas legālisma, bauslības teoloģijas, formas. Tie katrs savā veidā noslēpē Evaņģēlija balsi, grēku piedošanas apsoliņumu Kristus nopelna dēļ. Tie ir Amerikas kristietības izgāšanās avoti.

“Tātad vēl atliek svēta dusa
Dieva tautai” (Ebr 4:9).

Pati svarīgākā lieta Baznīcā ir Kristus un Viņa Evaņģēlija sludināšana. Ja piedošanas apsoliņums nav dzirdams, mēs pazaudējam visu labo, kas Jēzum ir krājumā. Kristiešus var atpazīt pēc tā, ka viņi dzird Jēzus balsi (Jņ 10:27), un tā ir žēlsirdības un piedošanas balss, Evaņģēlija balss.

Kas notiek, kad Evaņģēlijs netiek uzklauts, kad baznīcās atbalsojas pavēles, nevis apsoliņumi, draudi, nevis žēlastība,

Legālisms
paaugstina bauslību
pār Evaņģēliju, bez
grēknožēlas un ticības
iedibinot vēl citas
prasības pestīšanai.

norādījumi, nevis žēlsirdība? Ir tikai divas iespējas: lepnums vai izmisums.

Lepnums dzird Dieva bauslību un domā: “Jā, es to esmu darījis. Es to esmu turējis. Es to esmu domājis. Es pēc tā tiecos un to sašņiedzu, un Dievam jābūt lepnam par mani.”

Lepnie ir farizeji, kas domā, ka atbilst Dieva noteiktajam standartam un ir darījuši, ko Dievs sagaida. Lepnie vienmēr mēra. Viņi mēra paši savu dzīvi, savus un (patiešām, viņi citādi nevar) apkārtējo cilvēku darbus. Lepnie pieraksta rezultātu. Tā ir svarīga viņu teoloģijas daļa. Ja Dievs atzīmē mūsu sasniegumus, tad arī mums to vajadzētu darīt. Lepnie var runāt par žēlastību, žēlsirdību un Jēzus nāvi, bet patiesībā viņu teoloģijas dzinējspēks ir viņu dzīves šķīstība. Viņu prāts ir aizņemts ar viņu darbiem un centieniem. Viņi kaut kā ir pamanījušies kļūt Dievam tikami.

Lepnuma pretējā puse ir izmisums. Ja farizeji attēlo lepnos, tad Jūda – izmisušos. Jūda zina savu izgāšanos un grēku, bet viņam nav cerības, nav mierinājuma. Izmisušie zina, ka ir grēkojuši. Viņi zina, ka ir pārkāpuši Dieva bauslību. Tāpat kā lepnie, arī izmisušie vienmēr mēra, bet zina, ka neatbilst bauslības prasībām. Viņi mēģina un izgāžas, mēģina un izgāžas, un šķiet, ka nav cerības un ka Dievs un visa pasaule ir pret viņiem. Viņi ir neveiksminieki – nolemti, pazuduši, aizmirsti un nosodīti.

Tas ir lepnuma un izmisuma svārsts, grēcīgās miesas šūpoles, kas šūpojas bauslībā. Luterāņu tēvi zināja par šīm briesmām:

“Kas attiecas uz grēkatziņu, tad Mozus apsegs paliek pārklāts (2Kor 3:12–16) visu cilvēku acīm, kamēr tie nedzird neko par Kristu, bet vienīgi bauslības pasludinājumu. Savus grēkus pēc būtības īsti neatzīdami, tie kļūst vai nu par liekuļiem, kādi kādreiz bija farizeji (Mt 23), vai arī krīt izmisumā kā Jūda (Mt 27:3–5)” (Ep V 8).

Lepnums un izmisums, farizeji un Jūda, sevis attaisnošana un nosodīšana ir divas galējības, starp kurām svaidās dzīve bez Evaņģēlija.

Vairums Amerikas kristiešu šūpojas šurpu turpu šajā lepnuma un izmisuma svārstā. Es pats šo svārstu labi pazīstu. Vienu dienu es biju drošs, ka esmu Tam Kungam tīkams. Otru dienu biju pārliecināts, ka Viņš uz mani dusmojas. Vienu brīdi šķita, ka debesis smaida, un nākamajā brīdī, ka Dievs un Visums vērsas pret mani. Šobrīd mēs esam pietiekami labi, lai būtu Dievam tīkami, bet vēlāk mūsu grēki sauc pēc taisnības. Kad mēs šūpojamies lepnuma un izmisuma svārstā, mums nav noteiktas atbildes uz jautājumu: “Ko Dievs par mani domā?” Ik pa brīdim tā krasi mainās, raisot šausmas.

Bauslība nepalīdz. Tā saka man, ko darīt, lai es būtu Dievam tīkams, bet es to nedaru. Es mēģinu un izgāžos. Mana izgāšanās nozīmē, ka Dieva pavēles ir arī apsūdzība. Bauslība nevar pamācīt, reizē nenosodot. Kur ir bauslība, tur palīdzību nav ko meklēt. Es tikai turpinu šūpoties arvien augstāk un augstāk, ātrāk un ātrāk. Lepnums un izmisums apmetas manā sirdī un sirdsapziņā. Vispirms tiek izstumts prieks, pēc tam žēlastība, tad cerība.

Tas ir ceļš uz liekulību. Kad bauslība apsūdz un nosoda, grēks vairojas un rodas kārdinājums to apklāt. Kristieša dzīvei vajadzētu būt piepildītai ar labiem darbiem, bet mēs viscaur esam grēcinieki, tādēļ vienkārši izliekamies par kristiešiem. Mēs izliekamies par labiem. Mēs smaidām, mums ir lielas Bībeles, mums ir pareizs kristiešu runasveids, bet tikmēr mūsu sirds grimst arvien dziļākā lepnuma iekrāsotā izmisuma tumsā. Pie kā mums vērsties? Mēs, protams, varam novērsties un mukt no vienaldzības un neticības, bet nevaram izbēgt no Dieva bauslības, vismaz ne ar pašu spēkiem.

Tāda ir dzīve ar bauslību, bez Evaņģēlija, tikai ar pavēlēm, bez apsolījumiem. Šis lepnuma un izmisuma svārsts ir dzīve bez Evaņģēlija. Tā dzīvo vairums Amerikas kristiešu. Tā nav tāda dzīve, kādu Jēzus jums iecerējis.

Bauslības un Evaņģēlija alternatīva

Evaņģēlijs ir lepnuma un izmisuma svārsta alternatīva. Bauslība saka “dari”, Evaņģēlijs saka “izdarīts”. Bauslība pavēl, Evaņģēlijs apsola. Bauslība mēra un tiesā, Evaņģēlijs piedod. Bauslība saka, kā mums vajadzētu dzīvot, Evaņģēlijs saka, ka Jēzus mira ar brīnumainu un žēlastības pilnu mērķi izglābt grēciniekus. Gan bauslība, gan Evaņģēlijs ir no Dieva, bet tiem ir atšķirīgi mērķi. Bauslība nosoda. Evaņģēlijs glābj.

Ir, kas sludina bauslību Evaņģēlija vietā. Vieni domā, ka bauslība ir Evaņģēlijs, citi – ka Evaņģēlijs ir bauslība. Citi tos pārveido un nesludina ne bauslību, ne Evaņģēliju. Tie, kam ir šādi uzskati, laupa kristiešiem visu mierinājumu, kas tiem ir pieejams Kristū.

Evaņģēlijā nav vietas lepnumam, lielībai, jo tajā nav nekādu darbu. Viss ir izdarīts. Mēs, kas esam miruši pārkāpumos un grēkos (Ef 2:1), Dieva ienaidnieki (Rm 5:10) un dusmības bērni (Ef 2:3), esam augšāmcelti, apžēloti un pārcelti Viņa žēlīgajā dzīvības valstībā (Kol 1:3).

“.. jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta” (Jņ 3:17).

Evaņģēlijā nav vietas izmisumam. Evaņģēlija apsolījums ir par mums izlieta Dieva mīlestība, lai atpestītu, glābtu un atbrīvotu grēciniekus. Dievs domāja par jūsu pestīšanu un paveica to pie krusta. Viņš sniedz jums šo uzvaru, pestīšanu, žēlsirdību, piedošanu Evaņģēlija apsolījumā. Kā gan jūs varat izmist? Kas jūs šķirs no Dieva mīlestības? Grēks? Jēzus mira par jūsu grēkiem. Nāve? Jēzus ir augšāmcelts no nāves. Velns? Jēzus nāve ir iznīcinājusi viņa varu (Ebr 2:14).

Evaņģēlijs lepnumu un izmisumu aizstāj ar ticības pazemību un pašāvību. Evaņģēlijs mūsu pūles aizstāj ar Jēzus darbu. Evaņģēlijs mūsu pašāvību uz sevi aizstāj ar uzticēšanos Kristum. Evaņģēlijs